

Pán – naša spravodlivosť!

vdp. Radovan Rajčák

28. novembra 2021 ✝ Cirkev ✝ Nedel'ná homília

Zdroj: Pixabay

„Dnes, bratia a sestry, slávime začiatok adventu. Toto pomenovanie je známe a všade sa o ňom vie. Jeho význam však nie je vždy pochopený, pretože nešťastné Adamove deti sa nezaujímajú o skutočné a pravé šťastie, ale sú v zajatí toho, čo je a pomimuteľné.“

Slová sv. Bernarda, bratia a sestry, sú tak pravdivé aj v našich časoch. Aj dnes sa kresťania viac zaujímajú o pomimuteľné veci ako o veci, ktoré vedú k večnému životu. Prečo je to tak? Pretože zanedbávajú nadprirodzený život. Jednou z právd našej viery je, že človek potrebuje božského Vykupiteľa, aby ho zbavil hriechu a spasil ho. To nám pripomínajú aj slová proroka Jeremiáša, z prvého čítania: *„V tých dňoch a v tom čase vyklíči z Dávida spravodlivý výhonok, ktorý bude konať právo a spravodlivosť na zemi.“* Bez tohto spravodlivého výhonku v skutočnosti niet spravodlivosti, ani práva. Bez neho existuje len otroctvo.

Potvrdzujú to samotné dejiny: s príchodom Krista sa všetko zmenilo, a to nielen na osobnej, ale aj na spoločenskej ba svetovej úrovni. Bez Krista sa tiež všetko mení – nastáva úpadok. Duchovný spisovateľ dom Emmanuel André napísal: *„Celé kresťanstvo spočíva v poznaní a praktickom uznaní toho, čo sme stratili v Adamovi a čo sme dostali v Ježišovi Kristovi; na jednej strane učenie o prvotnom hriechu a jeho dôsledkoch, na druhej strane o milosti a jej nevyhnutnosti.“*

Ide tu jednoduché veci: nadprirodzené pravdy, nad ktorými nemusíme špekulovať, pretože sú jasné. Ak dnes prežívame veľkú krízu kresťanstva, ak sa Cirkev zmieta v neistote (a to nehovorím ja, ale pápeži posledných rokov), je to preto, že sme sa odklonili od nadprirodzenej stránky Cirkvi a viac sa zaujímame len o tú prirodzenú. Čo nám však hovorí evanjelium dnešnej prvej adventnej nedele? *„Na zemi budú národy plné úzkosti a zmätku (z hukotu mora a vlnobitia). Ľudia budú zmerať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet.“* Či nemôžeme povedať, že sa to už deje?

Čas adventu, do ktorého vstupujeme, nám má pripomenúť, že jedinou záchranou je Kristus, prisľúbený mesiáš. Ešte raz sa pozrime na dnešné prvé čítanie. Jeremiáš píše z pozície toho, kto stratil všetky ľudské istoty. Je prorokom, ktorý ohlásil skazu Božieho mesta Jeruzalem. Prečo bolo toto mesto zničené? Pán to hovorí jasne: pre svoju pýchu a pre cudzích bohov. Je len emblematické, že tohtoročný advent začíname čítaním práve tohto proroka. Strach, zbabelosť, vlastná pýcha a viera vo falošné božstvá či odopieranie kultu pravému Bohu, to poznačuje aj naše časy.

Rozjímanie je dnes nahradené ustavičným pozeraním na správy, aby sme sa dozvedeli koľko ľudí sa nakazilo, koľko zomrelo a kde všade sú obmedzenia. Hlásanie Krista sa nahradilo hlásaním očkovania a úvahami nad jeho prospešnosťou. Sloboda Cirkvi je podriadená štátnym výnosom a sv. omša vytlačená na okraj života, resp. z nepreukazných hygienických dôvodov zakázaná. V centre zostalo vlastné zdravie, ako absolútna a najvyššia hodnota.

Z kresťanského pohľadu je však tento postoj, resp. táto prax života, faktickým popretím Božích práv a nastolením pohanského kultu – štátu. Je preto neprijateľná. Pretože kresťan sa v prvom rade klania Bohu a preukazuje mu verejný kult. Zdravie nasleduje až potom, pretože svoj život kresťan nemeria kvalitou zdravia (inak by sme mohli vyhlásiť starých či nevyliciteľne chorých za ľudí s nižšou kvalitou života a poradiť im rovno eutanáziu – čo sa mimochodom na Západe už bežne deje). Zmysel zdravia sa meria tým, nakoľko človek slúži Bohu.

„*Blažený, kto nedostal svoju dušu nadarmo*“, píše sa v žalme. Preto nám má adventné obdobie slúžiť ako „čas pochopenia“. Akého? Odpoveď dáva opäť Jeremiáš: „*Pán – naša spravodlivosť.*“ Bez neho spravodlivosti nieta, pretože jej základom je správny úsudok, hľadanie tohto, čo „náleží“ druhému, čo je jeho právom.

V Cirkvi je právom všetkých niekoľko vecí, medzi ktoré patrí to, že „*veriaci majú právo, aby od posvätných pastierov dostávali pomoc z duchovných dobier Cirkvi, najmä z Božieho slova a zo sviatosti*“ (Kán. 213). Pastier má teda povinnosť vysluhovať svojim veriacim sviatosti a nemôže nijak obmedziť toto ich právo, pokiaľ takéto obmedzenie Cirkve nepozná. Jedinými obmedzeniami prijať sviatosti sú nemožnosť fyzická – kedy sám veriaci nemôže prijať sviatosť fyzicky, či fyzická nemožnosť posvätného služobníka dostať sa k veriacemu, aby mu sviatosť vyslúžil (vzdialenosť, ochorenie kňaza).

Potom je to situácia, kedy je veriaci trestaný cirkevným trestom (exkomunikácia, interdikt, či iný trest), ktorý ho zbavuje možnosti prijímať Eucharistiu, alebo je to nemožnosť morálna – veriaci, ktorí zotrvávajú v stave ťažkého hriechu. Podobne, veriaci má právo prijať sviatosti takým spôsobom, ako to určuje Cirkev – v tomto zmysle to znamená, že nie je možné prikázať prijímať sviatosti takým spôsobom, ktorý samotné právo Cirkvi nestanovuje ako povinný.

Tu môžeme hovoriť o prijímaní na ruku: tento spôsob prijímania Eucharistie je dovolením. Inak existuje v katolíckej Cirkvi riadny spôsob prijímania Eucharistie, ktorým je prijímanie na kolenách a do úst (príp. postojacky a do úst). Pred týmto všetkým je napokon ešte jedna požiadavka Cirkvi: schválenie biskupskou konferenciou danej krajiny, ktorá získa na zavedenie prijímania na ruku dovolenie Apoštolskej stolice.

Pastieri majú hľadať spôsob, ako veriacim vysluhovať sviatosti, ako im slúžiť čo najefektívnejšie.

Samozrejme, v tomto všetkom musíme zdôrazniť, že veriaci si majú zachovávať náležitú úctu k posvätným

služobníkom. Tam, kde to náleží, má panovať sloboda a nie diktát. Ako povedal pápež Ján XXIII: „*In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas*“ – V nevyhnutných veciach nech panuje jednota, v pochybnom sloboda a vo všetkom láska. Obsah však určuje Cirkev a jej náuka a nie svojvôľa. Na druhej strane, aj veriaci si musia uvedomiť, že ak im ich právo niekto berie bez náležitého dôvodu, musia vedieť zaň legítimnými prostriedkami bojovať. Na Slovensku sme boli zvyknutí, že všetko za nás urobia kňazi. Aktuálna situácia nás učí, že také časy už pominuli.

Zdroj: Flickr

Drahí bratia a sestry,

Pripravujeme sa na príchod Spasiteľa. Majme na pamäti, že základom všetkého povedaného vyššie je radikálna premena, ktorá sa v ľudskom rode uskutočnila vtelením Slova. Pravý Boží Syn sa nielen stal jedným z nás, ale otvoril nám aj možnosť stať sa pravými Božími deťmi, novým ľudom, oživovaný jeho božským životom. To Vtelenie ustanovilo nový poriadok, ktorého výsledkom je naše definitívne spojenie s Bohom na onom svete. Človek prijíma tento nový poriadok prostredníctvom sviatosti krstu, ktorou je oslobodený z otroctva hriechu a diabla.

Akýkoľvek iný poriadok, kde by mal byť Kristus a jeho sväté zákony vynechané či zminimalizované, len pripravuje cestu pre príchod antikrista. Krst je princípom, v tejto sviatosti sme boli vyvedení zo života v hriechu do novej existencie, stali sme sa účastnými toho istého synovského života ako Kristus. Naše včlenenie do Krista však dosahuje zo sviatostného hľadiska plnosť až v Eucharistii. Krst, ktorý je začiatkom duchovného života, a Eucharistia, ktorá je završením krstu a zálohom večného života, nám umožnia čeliť tomuto pominateľnému svetu. Toto nám chce advent pripomenúť.

Obnovme teda prvenstvo duchovných prostriedkov spásy: rozjímanie – čo vyžaduje stíšenie sa, odloženie mobilov a vypnutie internetu, duchovné čítanie – čítajme zvlášť v tomto prvom adventnom týždni state katechizmu a Svätého písma vzťahujúce sa na krst a na povolanie, ktoré nám z krstu vyplýva. Prijímanie sviatostí – hľadajme možnosti, časy a chvíle kedy prijímať Krista, neodkladajme sv. spoveď. Ranné vstávanie – v advente existujú tzv. roráty, ranné sv. omše ku cti Panny Márie (o 6:00). Ak aj nemôžeme ísť na sv. omšu – vstaňme ráno a zasväťme tento čas modlitbe Anjel Pána a ružencu.

Napokon, odmietnime pohanský advent, ktorý je falošnými Vianocami „už teraz“, kde sa nerodí Kristus, ale konzum. Ponorme sa do adventného ticha. V tom nám je príkladom Panna Mária. Ona, matka mlčania, nech nás učí. Prosme ju, aby nás naučila mlčať pred Kristom, ale svedčiť o Kristovi pred svetom. AMEN

„Hnutie LGBT sa stalo už dávnejšie hnutím, ktoré uskutočnilo nevídanú morálnu revolúciu v takmer celom priestore Západu západne od nás. Keď používam slovo

morálna, mám na mysli, že hnutie doslova vymenilo kresťanskú morálku, ktorou sa riadila Európa takmer dve tisícročia, za morálku antikresťanskú. Ak sa chcete zoznámiť s knihou, ktorá opisuje úspešnú históriu, taktiku a stratégiu hnutia, a vyzbrojuje čitateľa argumentačne do zápasu proti ideológii LGBT, potom odporúčam knihu „Obraňujme Vyšší zákon“, ktorú napísal kolektív autorov spolupracujúcich s Americkou spoločnosťou na obranu tradície, rodiny a vlastníctva. Knihu vydalo v tomto roku Vydavateľstvo Slovakia Christiana. “

viac v knihe: OBRAŇUJME VYŠŠÍ ZÁKON O HNUTÍ LGBTI

<https://www.christianashop.sk/obranujme-vyssi-zakon/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pan-nasa-spravodlivost/>